

KHÓI CHIỀU

Nhìn làn khói bạc vờ vờ bay bay, bay bay vờ
vờ qua vùng cây xanh, qua thung lũng gầy còm chiều ai
thơ mãi tận đâu xa Ôi thật nhớ nhà! Ôi thật nhớ
nhà Theo làn khói mong manh vờ vờ bay vờ
vờ, Ôi bóng dáng thân yêu người vợ nơi quê nhà ngồi ôm con chờ
đợi quá đôi bờ vợ quá đôi bờ vợ
Khuất sau làn khói bay một người đang phiêu bạt, mắt ngủ chân
mây, hồn neo góc biển, một vực âu lo, một vực muộn
phiên Đất trời bao la mà sao thấy
hẹp Tim nhỏ trong lồng gỏi trợn quê xa